

*Eesti, Prantsuse, Kreeka ja
Hispaania õpilaste kirjutatud ja
illustreeritud jutt*

Maagiline glaabus

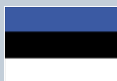
Koostööna valminud lastejutt

I peatükk: kirjutasid Prantsuse õpilased, (CM2B) illustreerisid Eesti õpilased (2c-3c-4c-4s)

II peatükk: kirjutasid Hispaania õpilased, illustreerisid Kreeka õpilased

III peatükk: kirjutasid Eesti õpilased(2c-3c-4c-4s), illustreerisid Hispaania õpilased

IV peatükk: kirjutasid Kreeka õpilased, illustreerisid Prantsuse õpilased (CE1A and CE1B)

Pärnu Kuninga Tänav Põhikool - Pärnu EESTI

C.E.I.P. Profesor Tierno Galván - Granada HISPAANIA

5th Primary School - Heraklion Kreeta KREEKA

Ecole élémentaire Benoît - Arles Prantsusmaa

KA229 projekt

Read and write together to travel through the
21st Century Europe

1. peatükk

Oli suur väljasõidu päev. Sõitsime vanematega puhkusele mere äärde Korsika saarele. Ma olin nii õnnelik! Mõned kilomeetrid autosõitu ja astusimegi suure laeva pardale.

Hommikuks jõudsimme sihtpunkti.

Autoga sõites olime kiiresti

laagriplatsil.

Isa ütles:

„Nicolas, jääme siia, ma lähen
otsin haagissuvila võtme.“

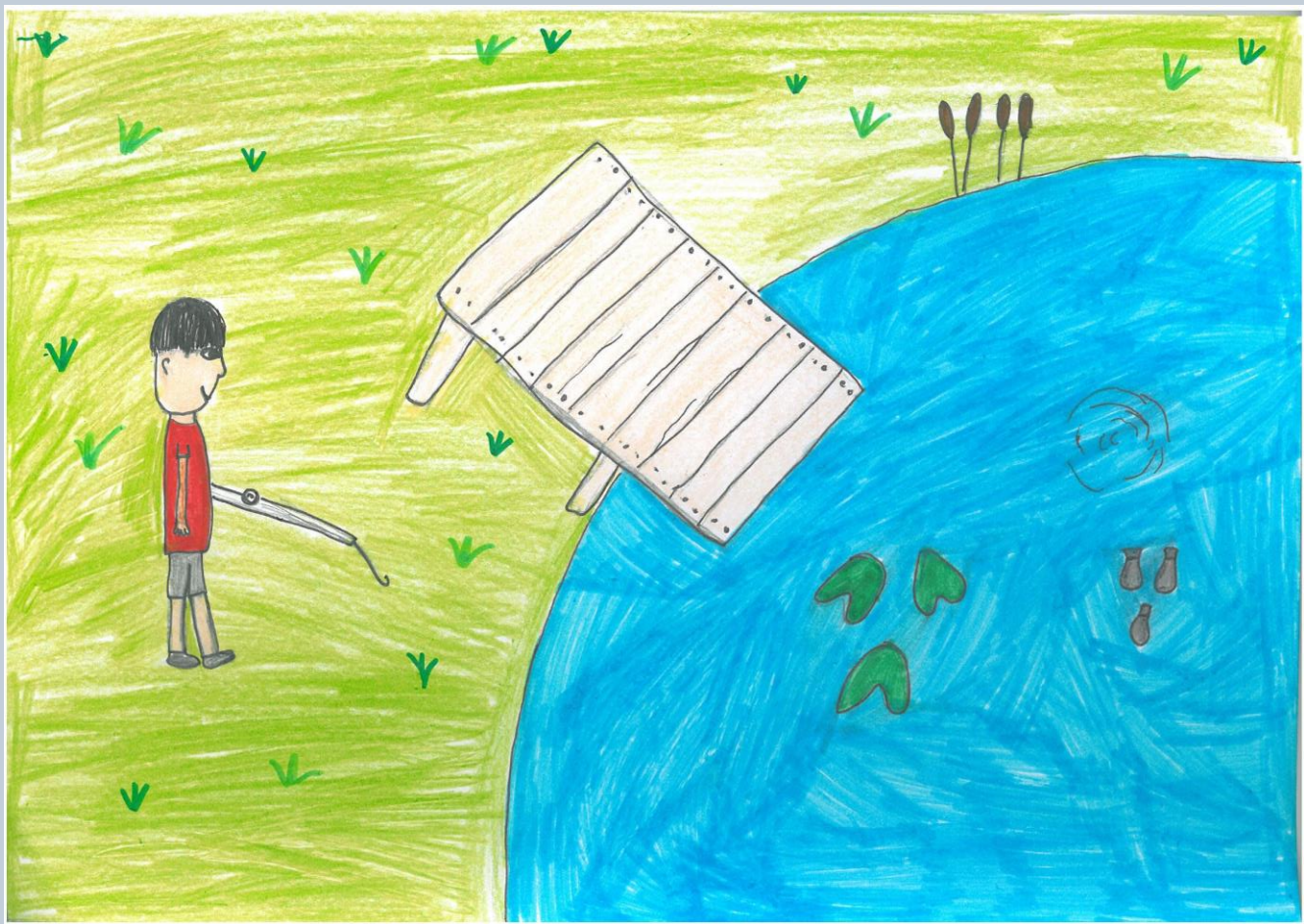

Ta tuli tagasi ja me läksime majja number 21. Avasin ukse: seal oli 6-kohaline diivan ja televiisor - kõik see, millest olin vaid unistanud. Kui me olime oma asjad ära pannud, läksime randa. Olin väga elevil, sest lootsin kohata uusi sõpru.

Korraga nägin Azizi. Tutvusime eelmisel aastal samal
laagriplatsil. Ta on Maroko päritolu hispaanlane. Ta oskas ka
inglise keelt.

Ühel hommikul umbes kell üheksa läksime Aziziga kalale.
Läksime laagriplatsi lähedal oleva järve äärde. Seal me
kohtasime kahte tüdrukut – eestlasest Liisi ja kreeklasest
Penelopet. Liisi isa töötas laagriplatsil, ta tundis Penelopet
juba ammu. Mu kolm sõpra ja mina saime lahutamatuks.

Ühel pärastlõunal läksime sõpradega basseini, kus me korraldasime vettehüppevõistluse. Aziz alustas, aga Penelope tõukas teda, Aziz kaotas tasakaalu ja maandus kõhuli vette.

Järgmisena oli minu kord. Näitasin neile, kuidas korralikku pommhüpet hüpatakse. Ma pritsisin vett ühe teismelise pihta, kes läks raevu:

„Selle eest maksad sa veel kallilt!“

See oli mu naaber Lucas 23ndast majast. Sellest päevast peale ta kiusas meid kogu aeg.

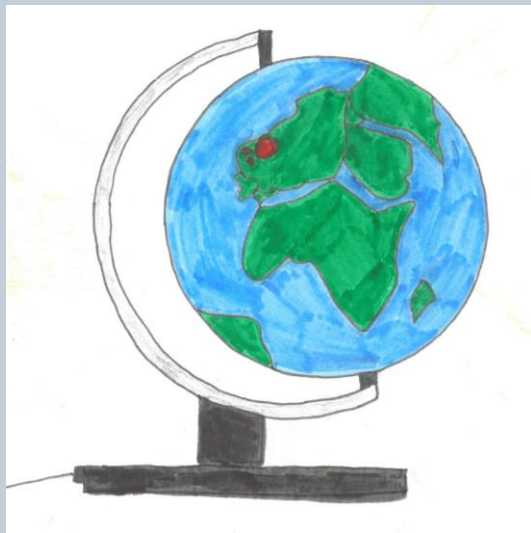

Näiteks mängis ta hommikul kitarri, et mind sellega üles äratada. Veel lõhkus ta meie palli ära, hävitas onni, varastas meie kalad... Ma vihkasin teda, ta oli vastik.

Ühel hommikul koputasid
Liis ja Penelope mu uksele.
Nad tahtsid mulle mingit
tähtsat asja näidata. Liis oli
väga
elevil:
„Tule minuga ruttu kaasa,
lähme kutsume Azizi ka! Ma
avastasin
midagi
uskumatut!“

Läksime Liisi haagissuvilasse, ta viis meid oma
magamistuppa. Seal märkasini gloobust, mis kogu ruumi
valgustas. Küsisin kohe Liisilt:
„Mis veider valgus see on?“
„See oligi see üllatus!“ vastas Penelope.
„Nii lahe! See on nagu võluetendus!“ lisas Aziz.
„Just! See gloobus on hämmastav. Ma sain selle jõuludeks ja
avastasin täna hommikul tänu reklaamlehele, et see ei ole
tavaline gloobus.“
„Kas ma võin lähemale tulla?“ küsisin.
„Ei, ei, mitte mingil juhul, ma näitan teile ise.“

Samal ajal otsis Aziz gloobuselt Eestit. Korraga vajutas ta Eesti peale ja järgmisel hetkel avastasime end mingite lossivaremete juures maas lebamas. Liis hüüdis: „Ma tean seda kohta, me oleme minu maal Ungrus!“

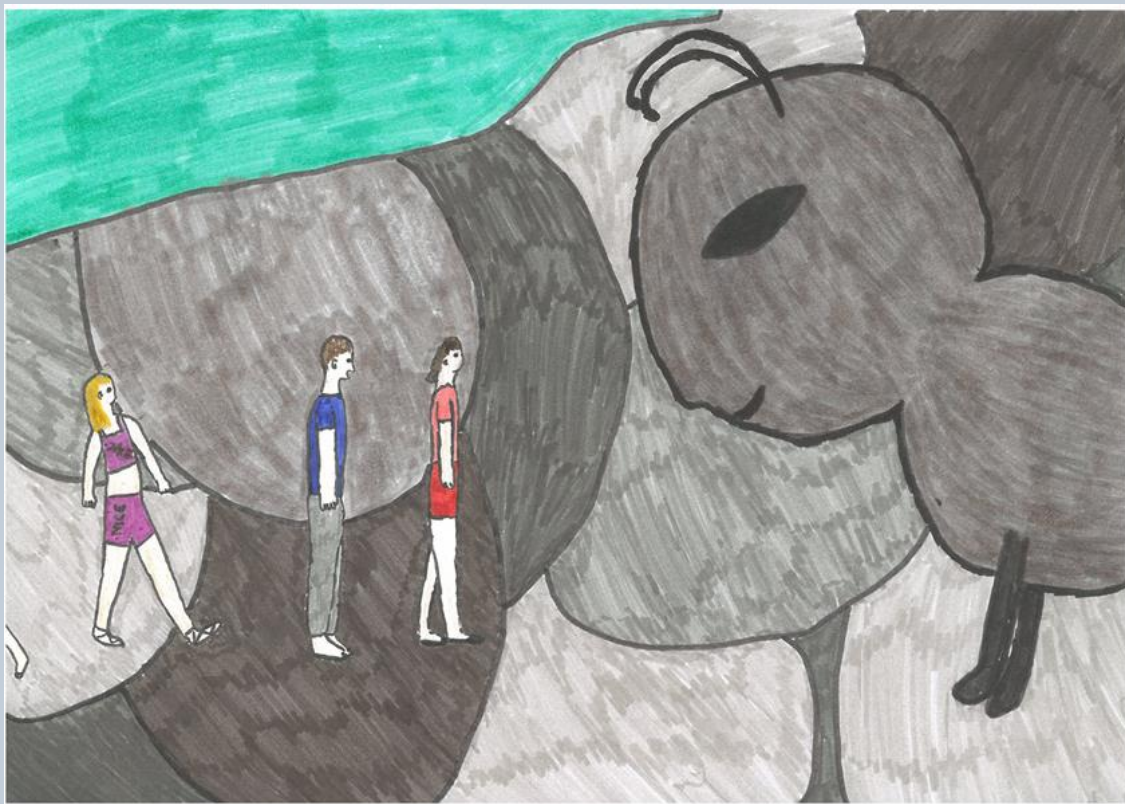
Niisiis olime me üksi, 2500 km kaugusel oma vanematest.
Mitte midagi, mitte kedagi. Ma hakkasin paanitsema:
„Kuidas me selle olukorraga toime tuleme?“
„Ära muretse, ma viin teid oma koju Pärnusse,“ üritas Liis gruppi veenda.
„Aga see pole võimalik, sa ei tunne teed,“ vastasin mina.
„Oo taevas, ma kardan! Mida me peale hakkame? Ma ei tunne ennast hästi, mu pea valutab, mul on külm, ma tahan oma vanemate juurde...,“ kurtis Penelope.
„Pidage! Ärge nüüd peast lolliks ka minge! Lähme lossi varju!“ pakkus Liis välja.

Penelope nägi mõne meetri kaugusel ühte varju ja tundis pealaest jalatallani külmajudinaid. Me Liisiga otsustasime vaatama minna, mis toimub. Korraga ma tundsin ära oma vastiku naabripoisi laagriplatsilt, aga nii tema välimus kui käitumine oli imelik. Vastupidiselt tema tavapärasele olekule, lausus ta naeratades: „Jooge seda nõiajooki ja te pääsete koju vanemate juurde.“ Ilma igasuguse kahtluseta jõi Penelope ja ... kadus. Ma soovitasin teistel sedasama teha ... aga... mis juhtus?

Miks mu naaber nii suureks
muutus? Miks oli Penelope siiski
meie kõrval? Miks see sipelgas nii
hiigelsuur oli? Ma taipasin, et
olime muutunud tibatillukesteks.

2. peatükk

„Ta pettis meid!“ hüüatas Penelope.

Ma vaatasin üles ja nägin, kuidas Lucas pahatahtlikult naeratas ja tõstis oma jala.

„Olge ettevaatlikud!“ hüüatasin mina. „Ta üritab meile peale astuda!“

Me hakkasime jooksmas kiiresti nagu kuul. Lucas jooksis meile järele, tahtes meile peale astuda, aga siis ta väsis ja läks tagasi.

Me istusime kivi peale ja pidasime aru, mida peale hakata.

„Ma tean, mida me peame tegema!“ hüüdis Liis. „Siin läheduses on üks nõid. Tema võiks meid aidata, kuigi ma kahtlen, kas tal võluvõimu on.“

Me hakkasime nõia koopa poole minema. Penelope kurtis tühja kõhtu ja Aziz oli kurnatusest minestamas. „Hei, vaadake! Seal on üks punane vili!“ hüüdis Liis.

Ma nuusutasin vilja ja kuulutasin selle söödavaks. Me täitsime seljakotid nende punaste marjadega. Mõned marjad jätsime välja, et neid hiljem süüa. Penelope maitses marja esimesena. Niipea kui ta oli marja süüanud, kadus ta ära. Me tegime samamoodi. Korraga olime kõik suvilas, kus oli ka gloobus, aga me olime ikka veel väikesed.

„Lähme Hispaaniasse!“ hüüatas Aziz. „Minu maal on üks
võluallikas. Võib-olla saaksime jälle suureks, kui seda vett
jooksime.“
„Ja... kuidas me tagasi suvilasse saame?“ küsisin mina.
„Punaste marjadega,“ ütles ta.

Me kontrollisime – marjad olid ikka veel seljakottides. Aziz vajutas gloobusel Hispaania peale. Me ilmusime suure punase lossi kõrvale.

„Oleme õiges kohas,“ ütles hispaanlane.

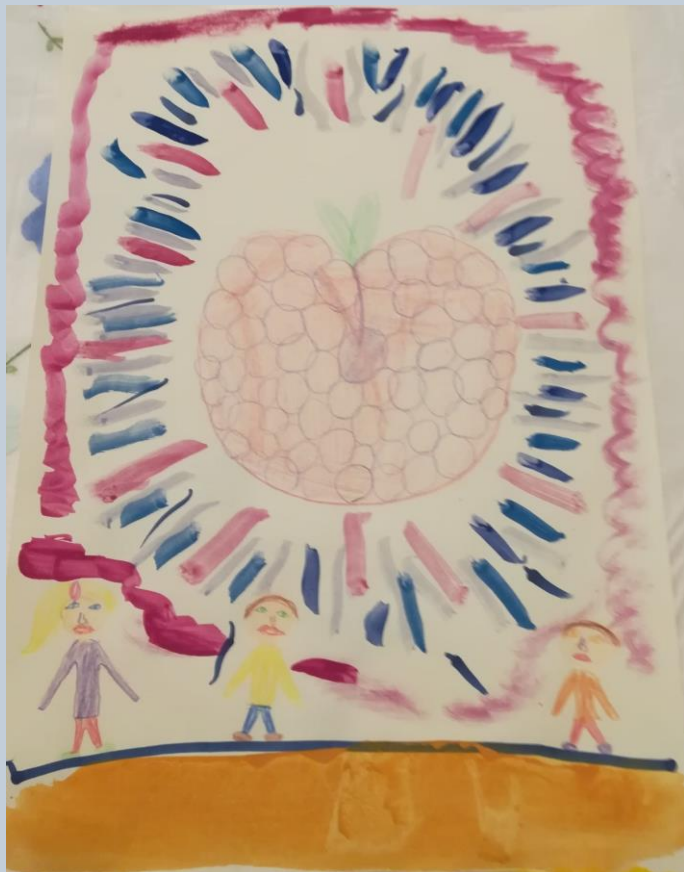
„Mis see on?“ küsisin mina.

„See on Alhambra, araablaste palee Granadas, minu kodumaal,“ seletas ta. „Alhambras on palju allikaid ja legendi järgi on ühes allikas võluvesi, niisiis meil tuleb see üles otsida.“

Ootasime ööd, et pääseda Alhambrasse sulgemise ajal. Aziz oli meile giidiks. Ta näitas araablase palee igat nurka ja allikat. Me jõime sõõmu igast allikast, aga midagi ei juhtunud, niisiis me kõndisime mööda rada edasi.

„See on Lõvi allikas,“ ütles Aziz järsku.
„See on viimane,“ ütles Penelope, kuna kaart oli
tema käes. „Ma märkisin käidud kohad ära.“
Liis võttis esimesena lonksu.
„Ma kasvan!“ hüüdis ta.
Me kõik jõime lonksu vett ja meist said taas
normaalkasvu inimesed.

Me ei teadnud, et eemalt tulba tagant oli Lucas meie kasvamist vihaselt pealt vaadanud. Olime oma seljakotid eemale jätnud ja olukorda ära kasutades varastas ta kõik punased marjad, mis oleksid aidanud meil tagasi Korsikale pääseda.

„On aeg minna tagasi koju,“ ütles Aziz.
Läksime oma kottide juurde, aga kui me need avasime, läksime endast välja. Kõik viljad olid kadunud!

Aziz taipas, et keegi oli nendega lõvide sisehoovis.

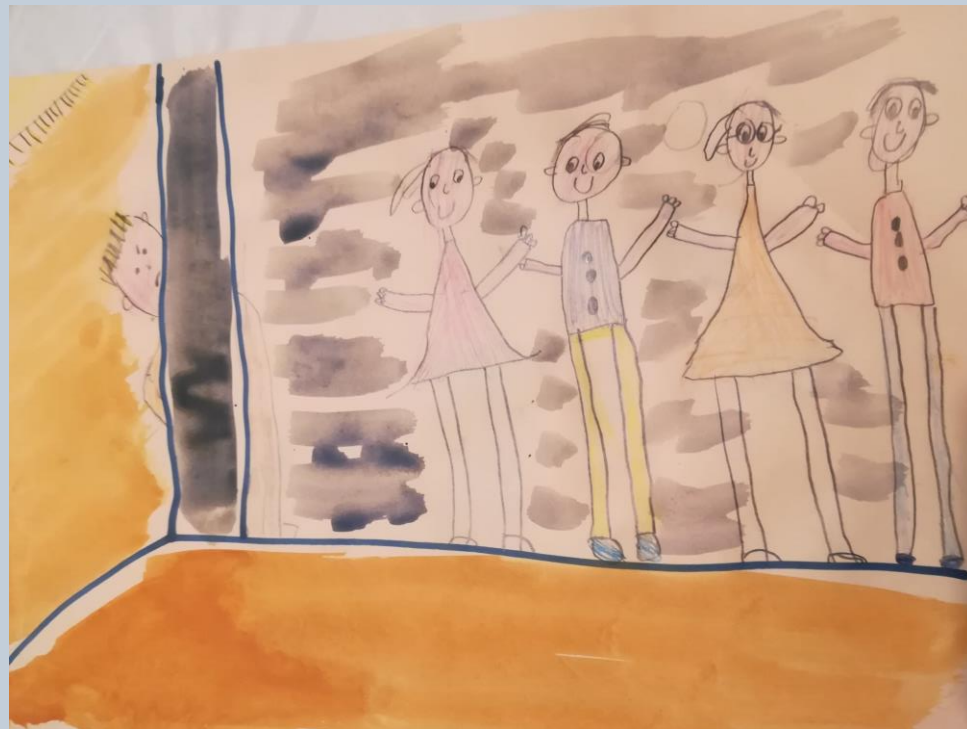
„Kes seal on?“ küsis ta vihaselt.

„See olen mina,“ ütles Lucas.

„Jälk putukas!“ ütlesin ma. „Mida sa tegid meie punaste marjadega?“

„Ei midagi. Ma lihtsalt võtsin need teie seljakottidest ära,“ seletas ta meile, ise marja hammustades.

„Ära tee seda!“ karjusime meie.

Aga oli liiga hilja. Lucas kadus
koos meie punaste marjadega
ja meie jäime Alhambrasse
suletud väravate taha.

3. peatükk

„Mida me nüüd teeme?“ nuttis Penelope.

Tahtsin anda Penelopele taskurätiku, et ta saaks oma pisarad ära kuivatada. Taskurätikut otsides leidsin koti põhjast kaks marja.

„Vaadake, sõbrad, mis mina leidsin! Kaks marja!“ hüüdsin ma.

„Seal on vaid kaks marja, aga meid on neli,“ märkis Aziz.

„Lõikame need pooleks,“ soovitas Liis.

Nagu tõelisele musketärile kohane, oli mul alati matkal taskunuga kaasas. Nii ma siis lõikasin kaks marja täpselt neljaks võrdseks tükiks. Me sõime need ära ja mõne sekundi pärast olime Liisi suvilas võlugloobuse ees. Aga seal oli juba keegi – Lucas. Ta istus mugavalt diivanil ja vahtis meid ülbel pilgul.

„Mulle tundub, et teil on saladus,“ ütles Lucas. „Te kas räägite mulle kõik praegu ära või ma kutsun teie vanemad siia ja teil tuleb neile seletust anda.“

Meil polnud mingit valikut, sest me ei tahtnud oma vanemaid sellesse segada. Aziz rääkis talle gloobusest ja meie käikudest.

„Teil on olnud vägevad seiklused. Mina tahan ka neist osa saada. Võtke mind ka kaasa või muidu...“ nõudis Lucas.

„Mitte mingil juhul! Sa oled olnud nii õel meie vastu. Sa põhjustaksid vaid probleeme!“ ütles Aziz rangelt.

„Mina arvan, et igaüks väärrib teist võimalust. Võib-olla ta on sellepärast nii õel, et ta tunneb ennast üksikuna, tal pole ilmselgelt ühtegi sõpra. Võtame ta endaga kaasa!“ pakkus Penelope välja.

Pärast väikest arutelu otsustasime osaleda Tallinna laulupeol. Liis soovitas laulufestivali kui väga turvalist valikut. Seal ei saanud midagi viltu minna. Niisiis Lucas vajutas gloobusel Tallinna peale ja järgmisel hetkel olime me osake 24000st kooriliikmest ja 80000st pealtvaatajast, nautimas kauneid eestikeelseid isamaalisi laule. Oli liigutav ja ülendav näha nii palju eestlasi laulmas üheskoos oma kodumaa ilust. Kõigil olid laulusõnad peas. Me jäime sinna kontserdi lõpuni. Liis tegi ettepaneku istuda veidikeseks ajaks parki, et nautida Eestimaa sooja valget suveööd. Oli südaöö ja taevas oli täiskuu. Ühel ristteel Lucas komistas ja ütles automaatselt „Oh, kurat!“

„Ei, Lucas, ära seda küll südaööl ristteel ütle!“
hüüatas Liis. „Vana Eesti legend ütleb, et ...“ alustas
Liis lauset, kuid ta ei jõudnud seda lõpetada, sest oli
juba liiga hilja. Seal ta oli – Kurat ise – vana mees
pika musta habeme ja sassis lокkis juustega, kaks
kuratlikult helkivat silma ja kaks sarve peas. Ta küsis
meilt järsult:
„Kes mind kutsus ja miks? Ma olen siin! Mida te
minust tahate?“

Meil polnud sõnu, me värisesime hirmust. Lucas ise oli hirmust halvatud, ta vabises ja higistas, olemata võimeline ühtegi sõna kuuldavale tooma.

„Te ei ütle midagi? Ei mingit seletust? Sellisel juhul peate tulema minuga kaasa,“ karjus Kurat.

Ta käskis meil talle järgneda, minnes meie ees. Tema pikk kitsas saba lookles mööda liivast rada, jättes liiva sisse kõverad jäljed. Kuradi selja taga reas liikudes märkasin, et Penelope nutab, Aziz oli näost kahvatu, ise olin paanikas, Liis aga tegi midagi hoopis veidrat. Ta käks salaja lähima sirelipõõsa juurde ja murdis sealt suure oksa.

Ta tuli tagasi meie juurde ja sosistas:

„Otsige viie kroonlehega õisi, see toob õnne ja aitab soovil
täide minna. Vähemalt eestlased usuvad nii.“

Hakkasin Eesti valgetest öödest veelgi rohkem lugu pidama,
sest vaid tänu sellele sai võimalikuks sireli kroonlehtede
ülelugemine südaööl.

„Leidsin ühe,“ ütles Aziz.

„Mina ka,“ sosistas Lucas.

Üksteise järel leidsime kõik viie kroonlehega sireliõie. Kurat jalutas meie ees edasi, lauldes mingit rahvalaulu ja sülitades maha. Õnneks polnud ta midagi märganud.

„Ma loen 1-2-3 ja kui ma ütlen „kolm“, peate te kõik sireliõie ära sööma ja end tagasi minu majja soovima, okei?“ küsis Liis.

Noogutasime.

„Ok.. üks... kaks... kolm...“ luges Liis.

Panime õied suhu samal hetkel, kui Kurat pead keeras. Ta karjus: „Mis siin toimub?“

Juba ühe sekundi pärast olime tagasi Liisi suvilass, elus ja terved, kuid hirmuhigised ja paanikas. Penelope nuttis:

„Ma vajan oma vanaema! Tahan oma mammat! Kohe praegu! Ja tema vapusvat moussakat! Ta teeb mulle alati maitsvat moussakat, kui mul on olnud halb päev. Ma usun, et see kuluks teile ka ära. Kas te tahaksite minuga praegu kaasa tulla mu vanaema moussakat sööma?“

Me olime kõik nõus ja Lucas vajutas Kreeta saare peale, kus pidi elama Penelope vanaema oma väikeses valges majas. Järgmisel hetkel tundsi sooja meretuult ning sooja päikest oma nahal.

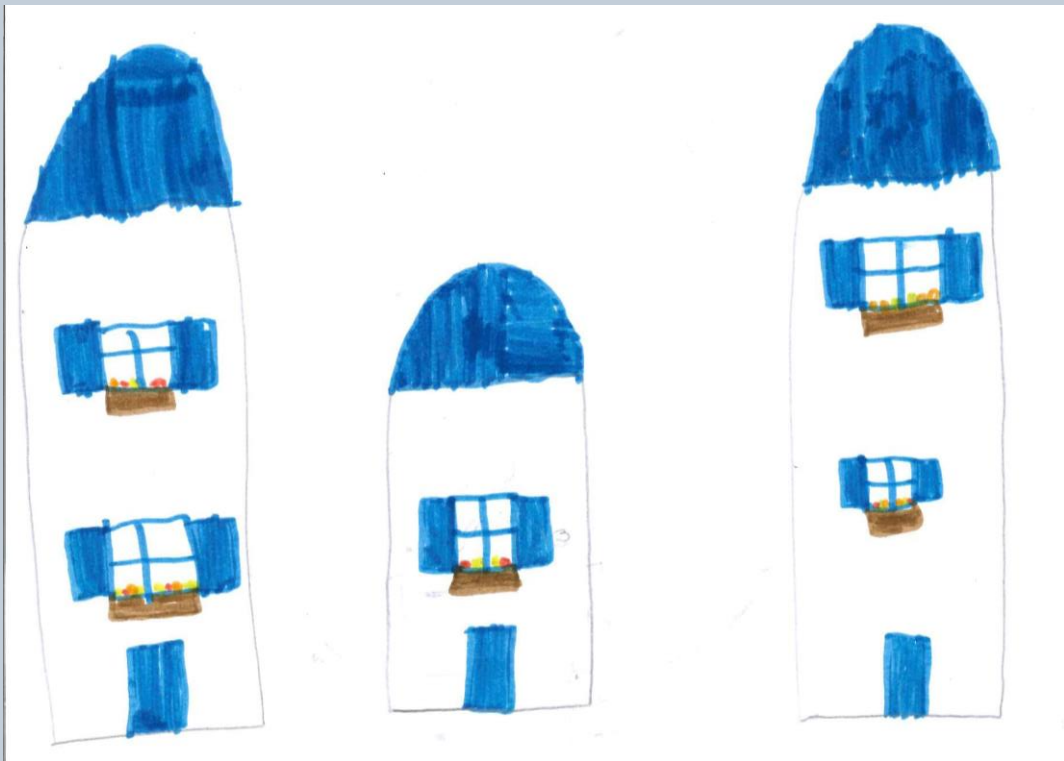
Seisime ühe kena majakese ees ja nägime sõbraliku näoga vanemat prouat aias töötamas.

„Kas see on sinu vanaema, Penelope?“ küsis Aziz.

Aga vastust ei tulnud. Penelopet ei olnud meiega. Olime vaid mina, Lucas, Liis ja Aziz.

„Aga kus on Penelope?“ küsis Lucas.

4. peatükk

Äkki nägime Penelopet joostes
valgest majast välja tulemas.

Ta kisas: "Vanaema! Vanaema!"

- "Mu Penelopeke, mu väikseke!

Ma olen sind nii kaua
oodanud!", ütles vanaema
nuttes.

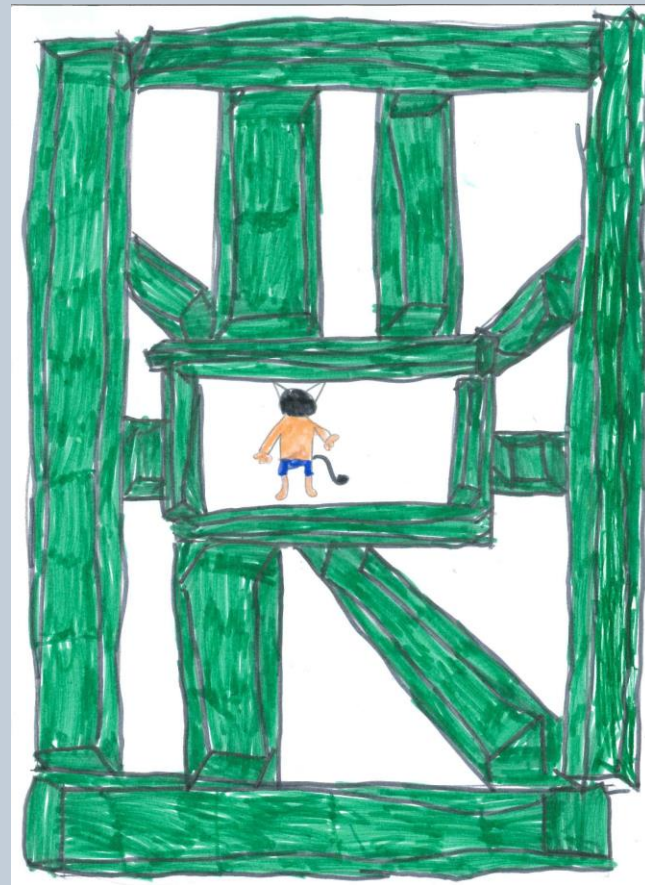
Me sõime mõnuga vanaema Niki tehtud
maitsvat toitu ja rääkisime talle oma
seiklustest. Ta kuulas meid ja küsis:

"Kas tahaksite veel üht seiklust? Te
võite minna Knossose paleesse. See on
siin lähedal. Ärge unustage suurt
lõngakera kaasa võtmast!"

Me vaatasime üksteisele hämmeldunult ja
üllatunult otsa. Vanaema selgitas, et Knossose
palees hoitakse labürinti vangistatult
Minotaorost ja et seal võib igasuguseid
uskumatuid asju juhtuda.

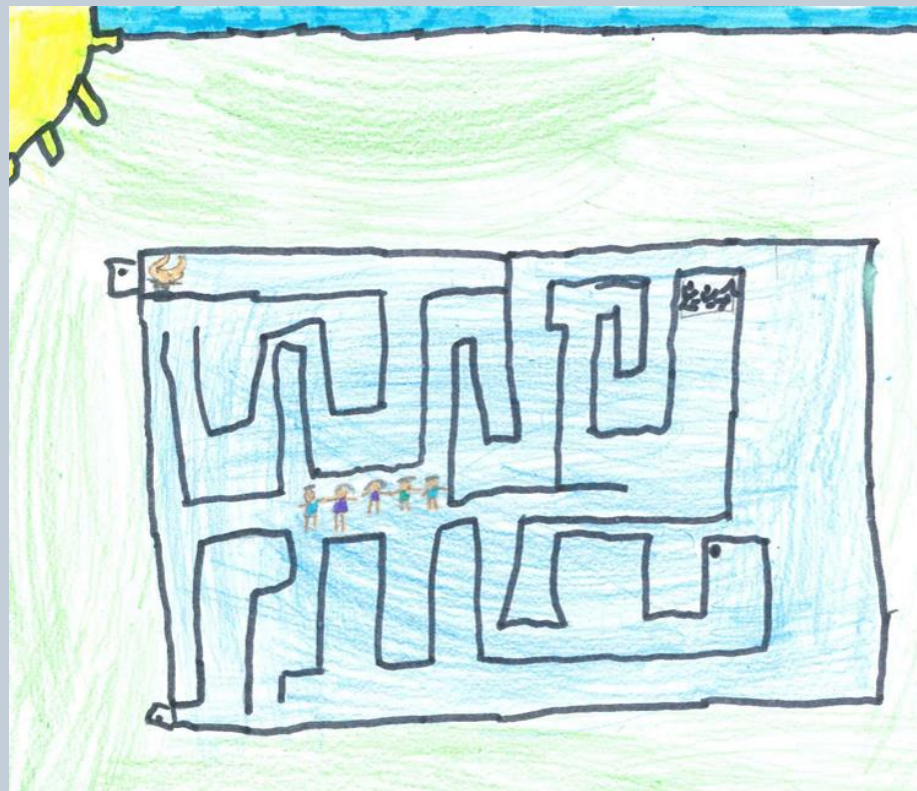
"No hakkame pihta siis!", hüüdsime kõik
seiklusvalmilt.

Me kõndisime veidi ja jõudsim
peagi Minoase paleesse, kus
imetlesime esmalt seinamaalinguid.
Seejärel sisenesime labürinti.

"Oodake!", karjatas Penelope
paaniliselt. "Me peame lõnga
labürindi alguspunkti juurde
siduma, muidu me ei leia
tagasiteed."

Me tegime, nagu Penelope ütles, ja
läksime sisse.

Kõndisime üsna kaua ja väljas oli
juba pimedaks läinud. Järsku tabas
meid suur ehmatus - Minotauros
seisis ähkides ja puhkides otse meie
ees, näljane pilk silmis.

Me haarasime lõngast ja joooksime selle
järgi kiiresti-kiiresti väljapääsu poole.
Peagi olimegi taas väljas. Kuid oli see alles
ehmatus!

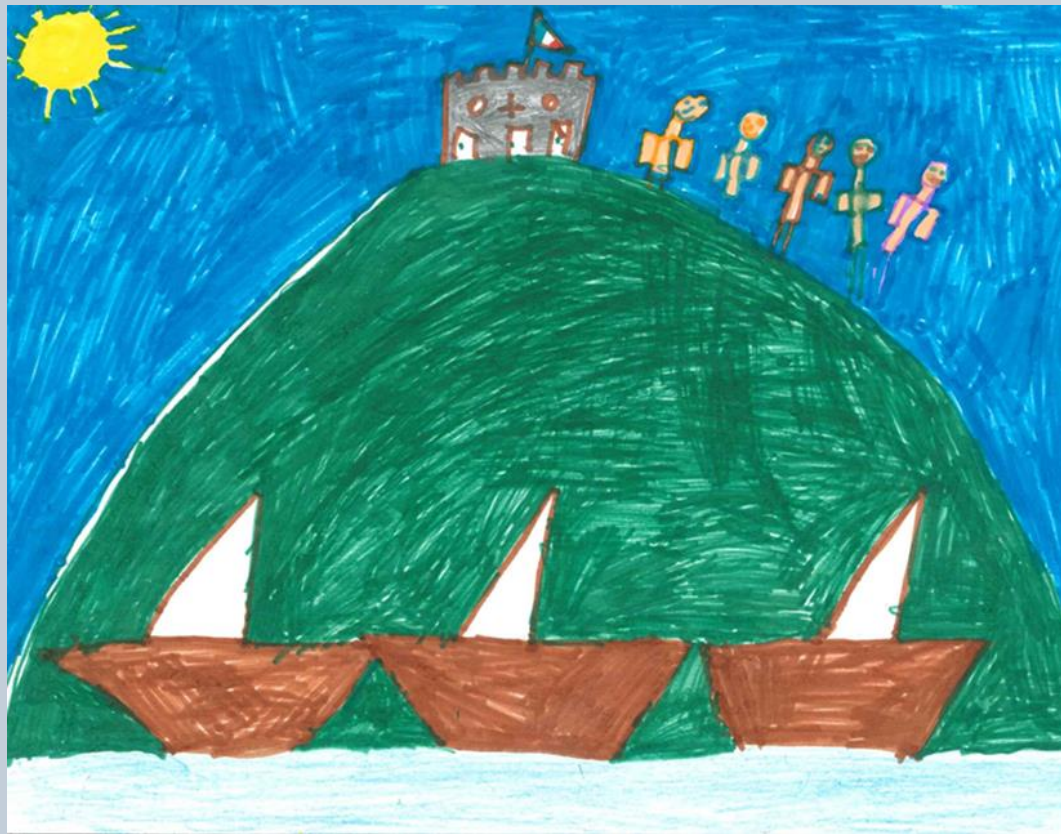

Me kõndisime vanaema
Niki majja hirmust
tudiseval sammul. Ta
pakkus meile külma
limonaadi ning rahustas
meid maha... Seejärel
viskasime end aiamurule
pikali, vaatasime
tähistaevast ning
uinusime seal samas.

Hommikul pakkus Liis: "Kui õige läheks jalutama sadamakindlusesse?"

"Muidugi!", olime me kõik nõus.

Seega käisime kindluses ära ja pärast jõime mahla Lõvide väljakul. Aga ikkagi polnud meil veel seiklustest küllalt! Eriti nüüd, kus me ei pidanud enam Lucase ega tema vempude pärast muretsema.

Seega, kui Penelope mainis meile üht väikest üllatust, olime kõik ootusärevil.

"Mis see on?", küsis Lucas.

"Me lähme Spinalongale! Leeprahaigete saarele!!!"

Me istusime Plaka külas väiksesse paati ning poole tunni pärast olime Spinalonga saare peal.

Sõidu ajal rääkis paadimees meile õudusjutte saarest ja selle leeprahaigetest elanikest, kes toodi siia kokku kogu Kreekast.

"Ma ei taha sinna enam minna! Ma kardan.", ütles Liis.

"Need asjad juhtusid kõik minevikus. Tänapäeval seal enam leeprahaigeid pole!", lohutas Lucas.

Me jõudsimegi kohale, astusime paadist maha ning jalutasime saare kitsastel tänavatel.

Äkki kuulsime suurt kisa: keegi nuttis, keegi karjus näljast ning üritas toitu paluda raudtrellide tagant ja juba järgmisel hetkel kuulsime Kreeta rahvalaule.

Kogu Spinalonga ajalugu käis me silme eest läbi nagu mõnes filmis.

"Lähme ära!", ütles Lucas.

"Muidu jäetakse meid ka veel
siia!"

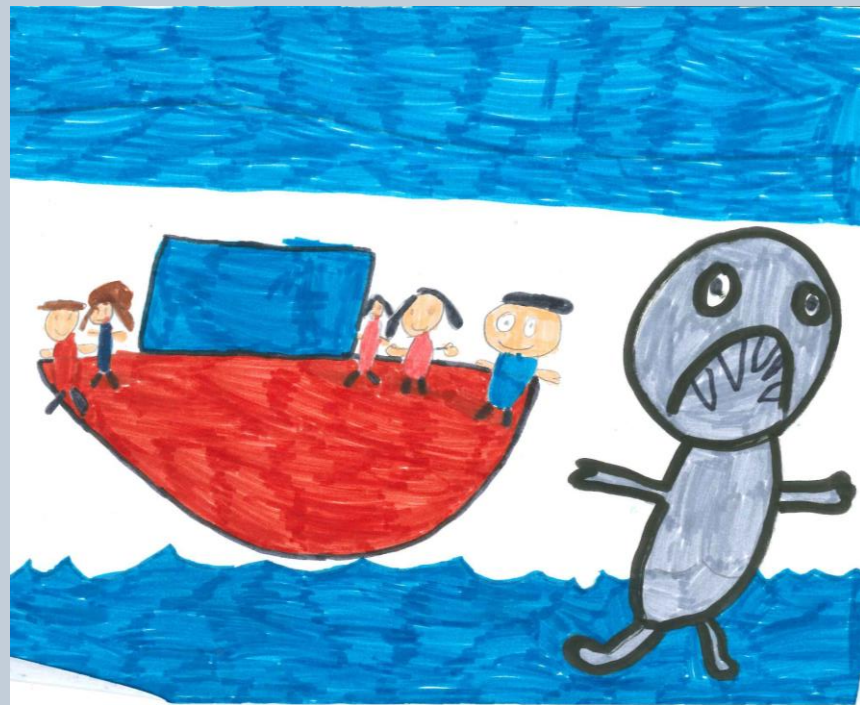

Jooksime kogu kambaga paadi poole, kuid paadimeest polnud mitte kusagil.

Otsustasime paati hüpata ja ilma temata lahkuda. Juba vetel olles nägime midagi ühteaegu hirmutavat ja uskumatut – kaldavees seisis Talos – suur raudhiiglasest Kreeta saare valvur.

"See on Talos!", karjatas Penelope.

"Sõudke nüüd nii kiiresti, kui iganes saate! Ta uputab meid muidu ära!", karjus Liis.

Me sõudsimme kogu oma jõuvaru appi võttes nii kiiresti, kui saime, kuid hiiglane jõudis meile üha lähemale ja lähemale. Hirm tahtis silmanägemise ära võtta! Kuid siis tuli Azizil mõte:

- "Võtame kätest kinni! Ja soovime sama soovi!!!"

Mõne minuti pärast silmi avades olime tagasi haagissuvilas.

Aziz küsis: "Mis te
meie seiklustest siis
ka arvate?"

Kõik nõustusid: "See
oli lahe, kuid ka
hirmutav ja väsitav!".

Veidi aja pärast tegin sõpradele ettepaneku ehitada puuonn.
Veetsime terve pärastlõuna jõekaldal metsas, korjates oksi.
Seda tehes, leidis Aziz koopa. Ta kutsus meid seda vaatama. Kui
koopasuu ette jõudsime, ilmus sinna karu ja me jooksisime
hirmunult minema. Ja just sel hetkel ärkasin ma üles ja mõistsin,
et see kõik oli vaid üks unenägu.

RAAMATU TAGAKAAS:

Neli sõpra kohtuvad laagriplatsil, mis on imeline algus üheks mõnusaks suvepuhkuseks. Kuid maagilise gloobuse leidmine muudab mõnusa puhkuse hoopis fantastiliseks seikluseks.

Kõik algab sellega, kui Aziz kogemata nupule vajutab... Kus nad on? Kuidas nad tagasi koju saavad?

